

UN NOM, UN MÓN

XEVI PLANAS xplanas@presencia.cat

Ponç Feliu Llansa

Josep Palau i Fabre era una persona meticulosa i sistemàtica. Li agradava aprofitar el temps i tenia molt clar quina forma de vida li anava millor per rendibilitzar la seva energia. S'aixecava cada matí a dos quarts de set i procurava treure el màxim partit de la llum del dia. S'alimentava cuinant tan poc com era possible i estalviant-se maldecaps. Cada dia dinava el mateix: arròs amb un bistec i una mica de formatge. Cada dia sopava el mateix: arròs amb un ou ferat o un frankfurt o un tall de pernil, i una mica de fruita. «Per sort, no em canso mai de menjar arròs», assegurava. Escriure era per a ell una prioritat i va organitzar-se per dedicar-s'hi de ple. «He estat, sóc i seré sempre independent, fins a l'autarquia», afirmava.

L'abril del 1962 es va instal·lar a L'Alba, una casa que tenia a Grifeu, al nord de la Costa Brava, i fins al 1975 gairebé no se'n va moure, concentrat en el projecte de crear la seva obra literària, en un aïllament gairebé eremític. A partir del 1975 només va passar-

hi els estius. «A Grifeu he trobat les condicions necessàries per poder-hi desenvolupar el meu treball interior», explicava.

Accent Editorial acaba de publicar *L'hostal de l'estrella. Converses amb Josep Palau i Fabre*, que permet descobrir alguns aspectes poc coneguts fins ara de la vida d'un dels més sorprenents escriptors catalans del segle XX. L'autor d'aquest llibre és Ponç Feliu

Llansa (Sant Mori, 1945), amic d'adolescència de Lluís Llach i nét de Narcís Llansa, l'avi Siset, el barber republicà que va inspirar *L'estaca* al cantant de Verges.

Feliu, que ha estat magistrat del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, era veí de Palau a Grifeu als estius. Ara recull en aquest volum les anotacions que va anar prenent de les trobades que van tenir el 1996, pocs mesos abans que l'especialista en Picasso complís vuitanta anys.

«Aquestes albaides prodigioses són un perill. Quan encara feia poesia, m'havia de tancar dins de casa amb les persianes abaixades. Si bades, et paisatge et devora», comenta Palau a Feliu en una conversa sobre el primer sol que veu cada matí a Grifeu.

Animal que es busca en una vida frugal, Palau es mostra en aquest llibre com el poeta alquimista i visionari que era: «Per allisar la vida, cal passar moltes vegades la planxa i sempre en queda algun séc, imperceptible per a molta gent, però no per al poeta.»

Ponç Feliu Llansa. / JOAN SABATER

L'ENTRELLAT

JOSEP CAMPRUBÍ jcamprubi@presencia.cat

Economia recreativa

Un aspecte curiós de la crisi és la desorientació que s'aprecia en aquells que teòricament més haurien de saber on s'ha d'anar. Vegeu, per exemple, les grans automobilístiques, el summum de l'empresa capitalista madura, adaptada des de fa un segle a proporcionar aquest signe de poder econòmic i èxit social en què s'han volgut convertir els automòbils. Ara resulta que aquestes grans companyies multinacionals, símbols de potència econòmica, abanderades dels

avenços tecnològics, expertes en el terreny del màrqueting, mestres de la publicitat, pioneres del disseny i especialistes a fer diners a carretades, al primer embat de la crisi fan cua a l'administració pública per pidolar ajudes astronòmiques. Ni en els seus gabinets d'investigació, serveis de prospectiva, departaments d'estudis de mercat ni en la intel·ligència suprema acumulada en els seus consells d'administració ningú no havia advertit que caldria posar-se a fer cotxes de poc con-

sum i que fins i tot –sorpresa inimaginable– s'haurien de dedicar a fabricar allò que havien menyspreat: cotxes elèctrics. Però, havent vist la llum de manera tan sobtada com simultània, totes les companyies s'han convertit de cop en protectores del medi ambient i promotores de vehicles ecològics elèctrics. Després de demanar substanciosos ajuts als governs respectius, és clar. I una pregunta: quan endollem els cotxes a casa, com pagarem els impostos sobre els carburants?

FILÒSOF DE BUTXACA ANDREU MAS amas@presencia.cat

Joan Ridaó (*Portaveu d'ERC al Congrés*) «Senyor Zapatero, com a les velles pel·lícules de pirates, vostè és a l'extrem del tauló, on l'amenacen amb un punxó i està a punt de caure a un mar infectat de taurons.»

«Tanqueu els ulls i feu veure que sóc un malson, és el que jo faig»

Capità Jack Sparrow. *Pirates del Carib*